

Augusti – Helgelse, beseglingen och helgedomen

15 augusti – Ingen orsak att skryta

Då sa jag: "Ve mig, jag förgås! För jag är en man med orena läppar och jag bor bland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Kungen, HERREN Sebaot." – Jes. 6:5

De som upplever biblisk helgelse kommer att visa en ödmjuk anda. Liksom Mose har de sett en skymt av helighetens fruktansvärda majestät, och de ser sin egen ovärdighet i kontrast till den Oändliges renhet och upphöjda fullkomlighet.

Profeten Daniel var ett exempel på sann helgelse. Hans långa liv var fyllt av ädelt tjänande för sin Mästare. Han var en man som var "högt älskad" av himlen (Dan. 10:11) Ändå identifierade sig denne ärade profet med det verkligt syndiga Israel, istället för att påstå att han var ren och helig, när han vädjade till Gud för sitt folk: "Det är inte på grund av vår rättfärdighet vi lägger fram våra böner inför dig, utan på grund av din stora barmhärtighet." "Vi har syndat, vi har varit ogudaktiga." Han säger: "Jag talade och bad och bekände min synd och mitt folk Israels synd och lade fram min bön inför HERREN..." (Dan. 9:18, 15, 20)

När Job hörde Herrens röst ur stormvinden utropade han: "Jag är tillintetgjord och ångrar mig, i stoft och aska." (Job 42:6) Det var när Jesaja såg Herrens härlighet, och hörde keruberna ropa: "Helig, helig, helig är Herren Sebaot," som han utropade: "Ve mig, jag förgås!" (Jes. 6:3, 5) Efter att Paulus blivit uppryckt till den tredje himlen och hade hört saker som var omöjliga för en människa att beskriva, talar han om sig själv som "den allra ringaste bland alla heliga." (2 Kor. 12:2-4; Ef. 3:8) Det var den älskade Johannes, som lutade sig mot Jesu bröst och som såg hans härlighet, som föll ned som om han vore död inför ängelns fötter. (Upp. 1:17)

De som vandrar i skuggan av Golgatas kors kan inte upphöja sig själva eller göra några skrytsamma anspråk på att vara fria från synd. De känner att det var deras synd som var orsak till den ångest som krossade Guds Sons hjärta, och denna tanke kommer att leda till att de ödmjukar sig själva. De som lever närmast Jesus är de som tydligast urskiljer människors svaghet och syndighet, och deras enda hopp står till en korsfäst och uppståndens Frälsares förtjänster.¹

¹ Revival and Beyond, sid 14, 15